

[Helge Larsen.]

nu sker, også med medvirken af det ærede medlem hr. Erik Eriksens parti, kan vi vel lade talen om forløren snak i denne forbindelse ligge.

Hvad vi tilsigter med det forlig, som nu er indgået, er jo en afdæmpning af den indenlandske efterspørgsel, så vi prøver at holde den inden for de grænser, produktionen sætter. En lang række af de indgreb, der nu foretages, vil være ubehagelige, og det kan ikke undgås, at de vil vække misstemning her og dér. Men sandheden er jo nu engang den, at vi over en vis periode ikke kan forbruge mere, end der produceres eller der er råd til at indføre fra udlandet. Vi var nået op over dette punkt, og derfor måtte en del af den økonomiske aktivitet begrænses og indordnes under hensynet til, hvad produktion og valutabeholdning gør muligt. Hvis de indgreb, vi nu foretager, er tilstrækkelige — og det håber og tror jeg — skulle tendensen til valutaunderskud blive neutraliseret, og på længere sigt skulle der være skabt grundlag for en gradvis normalisering af renteniveaet.

Jeg sagde for lidt siden, at de indgreb, vi nu foretager, har en dobbelt baggrund. De sker jo nemlig ikke bare, fordi vi har den stærkt stigende indenlandske efterspørgsel, som det er nødvendigt at begrænse; de sker også på baggrund af, at Danmark har optaget forhandlingerne om medlemskab af fællesmarkedet sammen med England. Vi ved i dag ikke, hvordan udfaldet af disse forhandlinger bliver. Vi ved kun, at der forestår vanskelige forhandlinger, og det er mit ønske, at disse forhandlinger må føre til et positivt resultat ikke bare for England og Danmark, hvis anmodning om medlemskab fulgtes ad, men også for de andre EFTA-lande, der nu har besluttet enten at søge fuldt medlemskab eller associeringsordninger. Det ville være ønskeligt, om vi kunne nå frem til, at der ikke skal bestå væsentlige økonomiske skranker mellem de seks og de syv.

Om disse forhandlingers forløb kan som sagt i dag ikke siges noget afgørende, men vi ved med sikkerhed, at der for dansk erhvervsliv kommer en vanskelig overgangsperiode, og at der bliver brug for den bedst tænkelige konkurrenceevne. Så ikke mindst derfor er det så afgørende, at vi

holder dansk økonomi i bedst mulig balance. Jo mere stabilt vi kan holde pris- og omkostningsniveauet, des bedre grundlag vil erhvervslivet have i de vanskelige overgangsperioder, som forestår, og man kan roligt regne med, at dette gælder, enten vi bliver medlemmer af fællesmarkedet, eller vi ikke bliver det.

Jeg sagde ved første behandling af forslaget til lov om omsætningsafgift, at jeg ville finde det naturligt, om de partier, der i fællesskab har ansvaret for beslutningen om at indlede forhandlinger om medlemskab af fællesmarkedet, også følte et fælles ansvar for den økonomiske politik, der på hjemlig grund bestemmer vilkårene for dansk erhvervslivs eventuelle indpasning i et større marked. Det ville efter min vurdering have været meget beklageligt, om de partier, der har kunnet enes om den mest skelsættende begivenhed i mange år, nemlig beslutningen om medlemskab af fællesmarkedet, havde måttet give op over for spørgsmålet om tilvejebringelse af sund dansk økonomi.

Nu resulterede de lange forhandlinger i en sådan fælles bestræbelse på at klare opgaverne, og mit parti er tilfreds hermed, omend vi naturligvis ikke er lige tilfredse med alle enkeltheder i aftalen. Men sådan er jo nu engang det politiske kompromis' karakter. Skarpe programpunkter på yderfløjen må vige for det, der kan samle omkring midterlinjen. Sådan er det også sket her, som det ofte sker, når vi praktiserer det, der er betegnet som det samarbejdende folkestyre.

Ved folketingets åbningsdebat i oktober i fjor blev der af flere ordførere, derunder mig selv, talt en del om dette samarbejdende folkestyre. Der var vel perioder i vinterens løb, hvor det kneb med dette samarbejde, men nu mod folketingsårets slutning har vi realiseret det. Jeg synes, at det skal noteres — og særlig fordi det er sket i forbindelse med behandlingen af så væsentlige problemer.

Nu har jeg ganske vist hørt noget om, at man på møder ude i landet har betegnet dette forlig som grundlovsstridigt. Jeg forstår ikke dette. Tænker man på, at en aftale om en 2-årig politik binder medlemmer af det høje ting, så de skal handle imod deres overbevisning, så tror jeg, at afstemningen vil vise, at der i min gruppe